

MARGONAUTÁK

Írások Margócsy István 60. születésnapjára

Szerkesztők

Csörsz Rumen István, Hegedüs Béla, Vaderna Gábor (I. rész)

Ambrus Judit, Bárány Tibor (II. rész)

Munkatárs: Teslár Ákos (II. rész)

rec.iti

Budapest • 2009

[<http://rec.iti.mta.hu/rec.iti>]

AMBRUS JUDIT

Isten coming outja

Hajnali 6-tól 7-ig

Kutya nehéz úgy coming outolni, ha az Isten sem tudja, merre van az out – gondolta Isten, s bizony őszintén örült volna, ha azzal a – halandóiban egyébként mély léket verő – kérdéssel foglalkozhatott volna, vajon a számszáma 1-gyel indít-e vagy 2-vel, vajon a szoknyácska vagy a nadrág fessebb-e rajta, vagy akár azzal, hogy milyen nemű társ illene legeleginkább hozzá. Ám sajnos, e pillanatban, akárhogy gyötörte is olykor a kétség, kiutat találnia nem e kérdés megoldásrengetegéből kellett, már ha egyáltalán erre a kérdésre volna megoldás rengeteg, amit szintén erősen kért.

Kiutat a sötétből kellett találnia, a kegyetlen, vak sötétből, a tapintható, szorongattató feketeségből, az ég kárpitjának reménytelen világtalanságából, s hogy ne dramatizáljuk túl a dolgot, igazándiból abból, hogy hajnali hatkor még nincs fenn a nappali lámpácska az ég boltozatján.

Alvó tenger volt a múlt és Isten bizony nagyon ideges volt ettől.

Volt feladata amúgy is elég, isteni íróasztala rogyadozott a befejezetlen munkáktól, az időre végzés reményének sajkája most meg puff neki, kettétört, újabb fennakadás, hajóvonták tilos találkozása vagy valami mesterséges dugó, színlelt útlezárás az égbolt pályáján. Labda szeretett volna lenni, ja meg síp, erdő és kirándulás, ehelyett most újra itt egy rémes feladat, ami alól persze kibújna, de akkor meg jönnek a szemrehányások, hogy milyen sajtója lesz, hogy a teremtésnél kevésbé nemes dolgok váltanak ki csodálatot, s hogy ennek az ő gyöpös gondolkodása az oka, ha engedné, hogy némi marketing vegye körbe a 6nap-alattiakat, a létrehívást magát, akkor mindenkinek könnyebb volna, de kár is erre szót fecsérelni.

Most persze akár ezzel is törődne, ha kicsike fényt kaphatna.

„Ne verje be még a szundit, / olvassa a Lyra Mundit!” – ezt a sort hogyan lehetne az ő teremtéssel teljes hat napjára alkalmazni?, vagy azt, hogy: „Ahelyett, hogy teker éjjel, / barátkozzék Thackerayjel.”? Vagy hogy: „Az ideálom te maradsz, / sonka és kövér malac. . .”? Isten sajtós jóindulatát bizonyítandó próbálta kedves piár mondatait a teremtésre ráhúzni, de befuccsolt, megbízható udvari költőt meg hát jó ideje nem talált.

Az Úr ült a sűrű sötétben, az elvégzendőkre gondolt, s egyre zabosabb lett. Hová tűnt a tarka szivárvány az égről? Hová lett a tar?

A mérge egyre terebélyesedett, mikor rádöbbsent, hogy a Nap, amelyben ilyenkor már habfürdőzni kéne, nem csak 6 és 7 között, de később sem fog feljönni. Nem

soha nem, hanem egy időre nem. Hogy ez a napfény-szolgáltatás 72 teljes órára kimarad (ad notam: „a csillag megszületett, de kicsinyt kialudt, s fénye utazik a jövőők és messzeségek felé”), s hogy ez nem véletlen.

Reggel 7 és 8 között

Isten dühödten meredt az íróasztalán felhalmozott elintéznivalókra.

A kislámpáját még mindig kénytelen volt bekapcsolva tartani. Nagyon nem véletlen.

Pontosan tudta, hogy ezt a nemvéletlent ki követte el, a dolog mondhatni le volt vajazva, meg volt bugázva, bűnös istentársa, aki egyfelől megbízhatatlan, kiállhatatlan alak, másfelől meg persze roppant rokonszenves, ahogy ez lenni szokott, a boldog órák édes poharánál, mannaasztal mellett, ámbra, mósusz, tömjén és benzoé nemes társaságában vicces haver, csak munkáról ne essék szó, mert akkor mindig akad dolga, veszekednie kell kovács-fiával vagy a hitvesével, vagy aranyeső képében, villámolva, mennydörögve, bikaként, esetleg hattyúként kell meglátogatnia ezt vagy azt.

Most meg épp amazt látogatja, hogy a macska rúgná meg!, Isten gondolta is, hogy azonnal teremt egy macskát meg egy oltári rúgást, de inkább mégsem aprózta el.

Lennék én is szívesen aranyeső, csak nekem dolgoznom kell!, dohogta, rámeredt a fénytelenül vacogó égre, s akkorát káromkodott, mint legutóbb, mikor a világ dolgainak gondozása, a teremtés menetének napi olajozása helyett holmi látogatáson kapta társát, csak akkor dühödött szócsapásai (ad notam: „Lopod a napot, és istentelenkedel?”) célba értek, ami most nem igazán volt elmondható.

Reggel 8 és 9 között

Fény sehol, Isten hiába dörög, szentséget, az eredmény nulla, semmi napvillany, társa bebiztosította magát, nehogy Isten meglássa, aztán káromlására újfent beléálljon a félsz, s csődöt mondjon hölgyénél (ad notam: „cifra beszéd kéne azt elősorolni, a vörös nadrágban mit érezett Jancsi?”), hogy aztán végül semmi virágba ne boruljon, mert ne gondoljuk, hogy egy isten ilyenkor egy neharagudjkérlekvanilyen, vagy egy próbáljukakkormásképpel nyugtatja kedvesét, dehogy, dührohamot kap, égzengéssé öblösödik, összevissza-villámlik, elefántkodik, felgyújtja a perzsaszőnyeget meg a hölgye legkedvesebb hangszerét, amelyet még annak Édesanyja, Harmonia hagyott rá, beáll a káosz, mintha érdemes lenne ekkora kalamajkát csinálni, ahelyett, hogy mélyen magába nézne, s megnyugodva, feldolgozva a történeteket újrakezdené az egészet.

Vagy csak ennyit mondana: füstbe ment terv. Aztán bocsesz és kalap.

Persze attól, ha ilyen alkalmakkor ez a buja alak, akinek folyvást csak a disznósági malacságokon jár az esze, esetleg viselkedne, Istennek a teremtésszolgálati munkáját

kicsit sem könnyítené meg, max az említett kaland kapna némi mézet, hisz ha valakiből, mint a főistentársból hiányzik a belátás, az a saját, jól felfogott érdekében talán képes egy-egy alkalomra eminensséget mímelni, de hogy valós társ legyen feladatok megoldásában?

Ült hát Isten isteni íróasztala mellett a kintről erősen szivárgó vaksötétben, apró asztali lámpácskájával, s tudta, mi vár rá, tudta, hogy az az elvetemült nem egy órára, hanem három teljes napra vette el a fényt, s lángoló mérgében elhatározta, kilép a társas bétéből, meglátja, mire megy majd magában, egy ideje már úgylis gyepes hanton muzsikál, egyéni vállalkozóként folytatja inkább a dolgot, mert ez a felosztás így, ahogy van, roppant igazságtalan és még idegesítő is.

Istennek valahogy majd ki kell fehéritenie a három naptalan napot, amelyet az emberek világítás és napmeleg nélkül lesznek kénytelenek eltölteni, hisz az a buja barom elcsente a Nap gömbölyűszép disznósajtját, az emberek rohangászhatnak és vaksötét van, könyöröghetnek és vaksötét van, fohászkozhatnak és vaksötét van, fondorkodhatnak és vaksötét van és istentelenkedéssel tölthetik a napjukat (akár hármat is), mert bizony, csak a vaksötét van.

Reggel 9 és 10 között

Lement a nap. De csillagok Nem jöttek. Sötét az ég. Közel s távolban semmi fény nincs, Csak mécsvilágom s honszerlemem ég – dúdolgatja Isten, miközben azon agyal, miképp fogja majd elfeledtetni a teremtés menetébe becsúztatott apró gikszert, ezt a picinkét sötétre sikeredett 72 órát, s eszébe villan valami. Mivel lehetne jobban az emberek fejébe beleültetni a nemtörténtsemmi érzését, mint büntetéssel. Akárhányszor Isten megpróbált megbüntetni bárkit bármiért, annyiszor éledt fel az emberekben a megvédjük! ifjonti tüze, úgyhogy Isten mióta az embereknek erre a programhibájára rájött, a büntetést már csak felejtetésre használta, így ezt a malört is ekképp kívánta az emlékekből kiradíroztatni.

Istentársát a fénylopás miatt nem büntethette meg, mert ennek nem lenne jó a sajtója, s hiba volna ezen tovább rontani.

Azontúl valljuk meg, erre jogosítványa sincs, így ha az Istent nem lehet, megbüntetni annak utódát, a félistent, akit ugyan nem muszáj Herkulesnek neveznünk, ám mégis Herkulesnek nevezzük.

Vagy Héraklésznak, ahogy tetszik.

Délelőtt 10 és 11 között

Mi az a nap? Mi az a nap? – mormogta Isten magában. – Nem is nap az tulajdonkép. Ugyan mi hát? – beszélgetett el magával a Teremtő – hát semmi más, mint egy szappanbuborék, s elképzelte, amint magához inti a buborékfújó ifjút, hogy segítsen

ez egyszer neki. De Isten miközben felöltötte poétikus mivoltát, nem tétlenkedett, hanem komoly terveket szőtt.

Délelőtt 11 és dél között

Erőst gondolkozik, azért kislámpafénynél is megy ez, szinte belefeszül, listáz és szortíroz, mit kell megteremtenie, nehogy úgy induljon a történet, hogy mondjuk, a hősnek meg kell másznia a hegyet, aztán még domb se nincsen, esetleg nem teremtett még lábakat se, akkor milyen lenne a közvélekedés!, így aztán feszülten és mindenre gondosan ügyelve tesz előkészületeket. Logisztika!, először létre kell hozni a bizonyos sarjat, mert ugyan a másik isten nemzette őt, de mi tudjuk, hogy valójában minden a mi, szorgos Istenünknek az alkotása, nem annak a léháának, tehát nyilván Herkulest is a mi Jóistenünknek kell majd létrehozni.

Aztán Teremtőnknek személyiségjegyekkel kell ellátnia őt, méghozzá jó előre kigondolva, hogy mi is isteni célja Herkules világra jöttével.

Csak azért hozza létre, hogy jól megbüntethesse, a büntetés meg ugye nem másért kell, mint a felejtésért, de ezt már tudjuk.

Bűnös személyiség. Az nem ismert számunkra persze, Isten eldöntötte-e már, hogy mindig fehér lappal indítja útjukra a teremtményeit, vagy van olyan, aki sárga, esetleg eleve piros lappal indul, de tudjuk, hogy mivel Herkulesselel céljai voltak, s nem is akármilyenek, ezért az ő sejtjeinek könyvébe egy kész regény lesz beleírkálva, eleve el lesz rendelve, miképp válják büntethetővé élete. Isten listáz: csendriasztó szenvedélyek, fékezhetetlen természet, örült indulatok, ádáz konokság, sat és sat és sat. Valljuk meg, Isten Herkulesen nem sokat agyal.

Annál többet a büntetésen, hiszen minél jobban megkomponáljuk ugye a büntetést, annál jobban elfeledik majd a vétket, no nem Herkulesét, hanem a teremtésszolgáltatási kihagyást, de ezt már tudjuk.

Isten kieszeli, hogy gigászi büntetést szab ki Herkulesre, szolgálnia kell, de maga ajánlkozik majd a szolgálatra: ugye bölcs Istenként tudja, ha erőszakkal kényszeríti Herkulest vezeklésre, még meglép, s akkor hová lesz a sok remek munkáltatói ötlet, s hová ugye a felejtés, de ezt már nem kell újramondanom.

Dél van, de mindjárt egyik

Tehát a Jóisten a jókora sötétben, amelyben kicsit sem gáz, hogy nem világos, valójában fiú-e vagy leányka, mert mire is menne moccsatlan az infóval, szóval fölös dolgokon való tépelődés helyett kitalálja, hogy Herkulest világra hívja.

S amire vágyik, bírni is reméli.

Már régóta vágyik rá, hogy az égbolton szabad folyást engedhessen a tejecskének, finom csillagok útjaként folyhatna ez a fincsi egészségital, ezért kiötli, hogy Herkulest

anyja szoptatja majd, de ő olyan heves lesz, hogy a mami ellöki (ad notam: „ezt az édes jó anyát, O Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd”), s a kifröccsenő tejcseppekből Isten létrehozhatja végre a maga gyönyörűségére is a Tejutat.

Egy hától kettőig: rettentő munkaláz

Szüksége van ehhez csillagpopulációra (a négyökrös szekér eközben teljesen nyugodtan ballaghat), csillagközi porra és gázra, mely a galaktikus síkban koncentráldódik, azon belül is a spirálkarokban sűrűbb. Úgy kell mindezt megteremtenie, ha éléről nézzük a Galaxist (kívülről), akkor a síkban sötét sávot figyelhessünk meg. Az egészet nehéz legyen belátni, de a csillagászok képesek legyenek mégis majd modellt alkotni a struktúráról, az érdeklődésüket a teljes kudarcra ítéltség miatt el ne veszítsék, módjukban álljon pl. csillagszámlálásos megfigyeléseket tenni. Isten vakargatta a fejét, hogy a Tejútrendszer általános morfológiája milyen is legyen, meg persze az összetett mozgások.

Isten pihenőt vett, beült a fürdőkádjába, de csak a teremtésben járatlanok gondolják, hogy pihent, a legmagvasabb gondolatjai ilyenkor születtek, most épp nem egy Charlotte Corday-t eszelt ki, pedig az ő alakját is ilyen ejtőzéskor teremtette, a Tejút foglalkoztatta, egész mélyen besüppedt a habfürdőjébe, nézte a szivárványos habgömböket, felemelte őket, elfújta, s egyszercsak, heuréka!, kilépett a kádból, a kád ezzel el is vesztette Isten súlyát, nagy veszteség volt, mert Isten épp évi terapikus fogókúrája előtt volt, de ez most lényegtelen, hanem a teremtő gondolatok, miszerint. Ezeket a miszerinteket Isten gyorsan, afféle távirati stílusban le is jegyezte. Tehát a Tejútrendszer spirális galaxis legyen. Korongja álljon csillagokból, egyikük legyen a Nap. Shapley majd mutassa ki. A Tejútrendszer középpontja a Sagittarius csillagkép irányából. A Föld a Tejútrendszer síkjában.

Isten alig jutott lélegzethez, de a szferoid komponensekről még lejegyezte, hogy a vékony korong skálamagassága. Itt viszont Isten csillaghomokot tett a teremtés gépezetébe, de erről most nem szólunk. Nagy izgalomban volt, érezte, meglesz édes Tejútja, s mindezt néhány kifröccsenő tejcsepp képzetének köszönhette, meg persze a károgó és vartyogó sötétnek. Tehát, körmölte tovább, a legbelső területek erős aktivitásúak, természetüket övezze titok. Az emberek gondolják azt, hogy. Fekete lyuk. Több vizsgálat. 1930, Karl Jansky. Isten még egy csomó mindent feljegyzett az emissziós spektrumról, az abszorpciós vonalakról, az anyagfelhőről és a táruló karokról, az ionizált gázról és molekulagyűrűről, a Baade-ablakról meg a gömbszimmetrikus dudorról, a csillagok populációjáról és a gömbhalmazokról, a mező halocsillagokról, az összluminozitásról, no meg a halvány, törpe csillagokról, a barna törpékről, a vörös törpékről, a fehér törpékről és a neutroncsillagokról. Rettenetesen boldog volt, hogy végre megteremtette a csodálatos Tejútrendszert, némi hálát is érzett istentársa fele-

lőtlensége iránt, ami nélkül, a kiköszörülendő csorba nélkül most nem. . . Isten örült, de idegkimerültség is gyötörte: „Az ideálom te maradsz / sonka és kövér malac. . .”, mormogta, s a fáradtságtól elsírta magát, pedig még csak ekkor következett a munka java.

Délután 2-től 3-ig

Arról ne is ábrándozzunk, hogy felkelt volna azóta a Nap, viszont idő van, tej van, lesz mit nyakalnia Herkulesnek, a tej még lehet 3.6%-os, még nem szükséges az eu-szabványhoz igazodni, hisz azt Isten később teremti meg, és a Tejút is rendben.

Lant van, amivel Herkules majd agyoncsapja a tanítóját, aki megfenyíti, ez a történet egyébként a későbbiekben majd tanulságul szolgálhat, hogy a gondjainkra bízottakat nem bántalmazzuk.

Mi kell még?, oroszlán van, amit leteríthet Herkules, fület, orrot, kezét már teremtett Isten az embereknek, hogy legyen mit levágnia ennek a bős, dühödöt hérosznak, amikor épp fül-, orr-, kézlevágáshatnékja van.

Háború van (szent is, persze, ad notam: „Háború volt mindig éltem Legszebb gondolatja, Háború hol vérét a szív Szabadságért ontja?”), Isten azt nem felejtett el teremteni, tehát ki bír törni ezután a kissé kellemetlen epizód után.

Őrület, őrjöngés van, Herkules kedvére tébolyoghat, nem csak ekkor, s eztán, hanem majd akkor is, amikor saját sarjait elpusztítja.

Mi kell még?

Isten úgy érezte, most már megkomponálhatja a büntetés munkatárgyait, hiszen Herkules a saját sarjai elpusztítása után remek büntudatba eshet, mehet munkára, bejelentkezhet, bűn lesz addigra elég, felkínálhatja szolgálatait, bűnhődhet, az emberek meg majd kedvükre sajnálják, s hogy ez miért jó, ezt meg már minden gyerek megjegyezte.

Délután 3-től 4-ig

Délután van, sziesztaidő, de nem ám a sötétben dolgozó Isten számára, akiről példát vehetünk ezennel.

Legyen akkor az első munkában töltendő napokban Herkules feladata egy oroszlán leterítése, rendeli el az Úr, bőrének elhozása, ám az oroszlánt ne fogja a nyíl (ehhez ugye kell nyíl, de az már megvan), oroszlán van, bőr van, kipipálva.

A második munkaterápiás szakaszban az elvégzendő feladat egy kígyó megölése. Nem, az túl egyszerű másodsorra, meg az emberek azt hiszik, pimfek a feladatok, esély sincs akkor supermenné válni, inkább hidrát kelljen kinyiffantania. Isten még nemigen teremtett hidrát, ezért egyrészt könnyű a dolga, nem kell igazodnia, másrészt meg persze nehéz. Legyen tizenkét feje!, kiáltja feltörő munkaörömmel, s el is képzelet

sárkányosan, de aztán ezt túlzásnak tartja, végül csak kilencel díszíti fel, ám formál egy különös, afféle örökmozgó, mindig levő fejet, aztán mivel még sincs megelégedve ezzel a lényel, azt gondolja, az ezzel való bajmóldást, ennek legyőzését nem fogja beszámítani Herkules elvégzett munkái közé, a munkaadóját meggyőzi, ne fogadja el, pl. azért, mert nem volt elég körültekintő a munkavégzés során vagy mert nem tartotta be a munkavédelmi szabályokat. (Kellő mennyiségű ásványvíz, sisak, poroltó.) Végül persze jobb indokot eszel ki, azért nem fogadtatik majd el a munka, mert nem egyedül végzi Herkules el.

Amúgy mindannyian tudjuk, hogy Isten valójában ezt a munkát azért nem fogadtatja majd el, mert közben Herkulest megharapja Karkinosz, az óriásrák, s Herkules a rákról azt hazudja, hogy eltaposta, pedig dehogya. Csak elnézett felette, nem tekintette ellenfélnek, amivel örök ellenségévé tette nemcsak maga, hanem az egész emberiség számára is, s ezt a hibát nem volt képes azóta sem jóvátenni. Karkinosz sértetten tizedeli a félisteneket, az emberiséget és az állatokat (talán a növényeket is?), félholttá rág mindenkit, akit ér, rettenetes pusztítást végez, nem is kérdeve, ki akarná legyőzni őt. Karkinosz Isten teremtményeit tizedeli, de hogy ennek a szörnynek, szereteteink megrablójának jelenlétét ki rendelte el, s ki tartja fenn őt a világban, arról sejtelmünk sincs. De burkoltan se vádoljuk az Urat, semmiképp, hisz. Hisz. . . Hisz Ő most ül rettenthetetlen és dolgozik.

Délután 4-től 5-ig

Herkules harmadik munkaterápiás időszakának egy szarvas elfogásával kell eltelnie, rendelkezik magában a sötétben alkotó Isten (ad notam: „Igen feltüzeltelte ez a győzedelem, / Azért, mint tennap, most még csak meg sem pihen / De letörölve a sűrű verítéket, / A harmadik kapu közelébe lépett.”). Méghozzá egy aranyszarvú, bronzpatájú szarvast vételezzen az a bűnös lélek, s mivel Isten ilyet már teremtett az összes hozzávalókkal (szarv, pata stb.), s mivel az aranyat és a bronzot is megalkotta már, ezzel sok dolga nem akad, kicsit hátradől, megpihen, szakállán, illetve csinos új harisnyáján végigsimít, ha jól emlékszünk, az még mindig nincs eldöntve, milyen nemű is, de mint tudjuk, más dolga akadt, mintsem hogy önazonosságával foglalkozzék, át is tér gyorsan a negyedik munkaterápiára, hisz Ő nem olyan gaz, lusta Isten, mint. De azért valljuk meg, Isten nagy magányában ez a munka épp olyan terápia sajátmaga számára, mint aki számára kieszele, s ez akkor is így van, ha tudjuk, a végcél a sok munkával nem ez, hanem a felejtés, de ezt már a Margócsy tanár úr (van, aki e nevet nem ismeri? de tényleg?) megkímélése végett és céljából nem ismétlem meg.

Délután 5-től 6-ig

Jól megy a munka, úgyhogy most beiktathatunk egy kis pihenőt.

Vajon mit akar Isten azzal, hogy mindent elsimít, mindenre megoldást talál?

Önzetlenségből?

Nem lehet, hogy valójában. . . ?

Hogy most már tényleg elhatározta, hogy nem cicózik, nem bocsát meg, nem talál mentségeket, nem csak tépi a száját, hanem átveszi a hatalmat?

A főisten tényleg cudarul viselkedik, ez tagadhatatlan.

És állandóan vegzálja a szörnyű gyerekkorával, hogy apja le akarta őt nyelni.

Hát kit nem akart gyerekkorában az apja keresztben lenyelni?

Nála a félelem talán persze indokoltabb, hiszen a testvérei tényleg lenyelettek, mint nyelnie a szent ostya, vagy mint farkasnak a Piroska.

Valóban traumatikus élmény lehet, de mégsem előzékeny dolog olyasvalakinek felemlgetni a mégoly szörnyű gyerekkorunkat, aki hiába áhítozik korra. Panaszkodni valakinek az alakunkra, a hajunk színére, az izzadtságszagunkra, aki maga esetleg alakatlan, szintelen, tán szagtalan is. És ráadásul még csak légnemű sem.

Délután 6-tól 7-ig

A negyedik munkaterápiás állomás álljon egy vadkan elfogásából, gondolja Isten, legalább végre felhasználhatja kedves fantáziatárgyát, fess gyilokként is szolgálhat, ám egy szimpla vadkanelfogás túl egyszerű feladat, kicsit még ötletel, kreatívkodik, agya malmában erősen őrlí gondolatait, nehogy kereket oldjanak azok az isteni ideák. Megvan!, Herkulesnek találkoznia kell majd kentaurokkal is, teszi hozzá az Úr (hogy politikailag korrektek legyünk: vagy az Asszony), találkozzék lóemberekkel még a vadkan elfogása előtt!, meg vívnia is kell velük. . . , meg borozgatnia is. . . , bort már teremtett, kentaurt is, úgyhogy az egész nem nagy ügy, eszébe is villan, hogy ennek az elvégzését sem fogadtatja majd el, de aztán rájön, hogy az rossz vért szülne, meg túl hamar következne, tehát inkább majd a következő átvétele ellen lesz a munkaadónak kifogása, az ellen lehet is, s akkor a munkaügyi bíróságot sem kell bevonni, ami egyébként jó, mert azt még nem teremtette meg, s ez a szakasz akkor mégis legyen imprimatur.

Este 7-től 8-ig

Az ötödik büntetési tételre nagyon készült a Teremtő. Ide valami jó kis büntetést eszelek ki, mormogta, valami könnyen megjegyezhető, valami elgondolkodtatót, mert egyrészt az ötödik rész már lehet olyan, ami teljességében elfeledtetni az elkövetett vétket (tudjuk, nem Herkulesét, hanem a papát akarja feledtetni az Úr/Asszony,

továbbiakban Ú/A, ami ua.), másrészt pedig itt, ebben a részben nagyon jól hat egy kis mélyre ásás. Ide valami nagyon erőset teszek, gondolta, s rágyújtott, azaz rágyújtott volna, ha ebben a pillanatban bele nem hasított volna a felismerés, hogy megvan!, egy igazi, büntudatos feladat! Letette a meggyújtatlan cigarettáját, s viharos gyorsasággal kidolgozta ezt a tételt, ekkor persze Isten könnyen válhatott volna egy dohányzás elleni kampány fő képévé, óriásplakátjává, amint meggyújtatlan cigarettája mellett örülten dolgozik, de persze ilyenkor az isteni fényképészek nincsenek sehol, meg persze Isten is elfelejti jó időben jó helyre teremteni őket, ha egyáltalán világra lettek már hívva, de mint említettük, Istennek most a munkák helyeinek megteremtésével kell foglalkoznia, nem mással.

Legyen hát egy istálló, döccent az Ú/A, teremtek azt!, Herkulesnek ki kell-jen takarítania, az istállót tegyem tele trágyával, szörnyű nagy és szörnyű mocskos munkának tűnjék, az emberek pedig gondolkozzanak csak, szálljanak magukba: nem véletlenül az ő bűnös gondolataik, vétkeik találhatók ebben a kitisztíthatatlannak tűnő mocsokban? Herkules meg, folytatja őrült iramban tervét a Teremtő, folyamodjék cselhez, ne csak a saját, amúgy is bűnökkel pettyezett keze segítségével váljék tisztává az istálló, hanem vezessen át egy tisztavizűt a falán (tisztavizűt teremteni! írja fel külön listájára gyorsan az Ú/A, nehogy elfeledje), de ez sem elég, még kell ebbe egy csavar, horkantja, szóval nehogy az emberek fellélegezzenek, amiért a bűnök megbocsátást nyernek, ne!, azt semmiképp, ezért aztán ez a munka se fogadtassék el, az indok pedig erre. . . erre. . . erre az legyen, hogy Herkules az elvégzéséért fogadjon el kenőpénzt, legyen egyszerre két úr (itt most ez politikailag korrekt, vagy legyen itt is úr/asszony?) szolgája, s ezért aztán ez a munka is töröltessék az átvett munkák sorából. Tiszta sor, ezzel meglennénk, sóhajtott fel örömmel Isten, boldog volt, mint mindig, amikor meg is oldott valamit, meg sejtelmes is bírt maradni, ezt szerette, fejtsék, csak fejtsék, próbálják csak megfejtetni ezt a pontot, fejtsenek csak ki erőt, hatást, akárha egy kőfejtőben lennének, legyen ez a munkaszakasz az ő kis fejtörőjük, ő meg akkor most egy kicsit megpihenhet, mert maga ez a pont elfeledteti az emberekkel a sötétben töltött napokat, innen már csak azért folytatja Isten a további munkaadást, hogy legyen némi levezetés, meg hogy mégse hagyja abba, ha már kitervelte, hogy több feladata legyen Herkulesnek.

Este 8-tól 9-ig

Akkor most könnyed sétagalopp, Isten végre elszívhatja a cigarettáját.

Mélyen és mohón.

Közben kitalál egy emberfaló réztollú madárfajt, hozzávalók: egy rézcsattogtató, meg kell még ehhez a történethez új is, nem ügy, kicsit gyenge történet, de levezetésnek jó lesz, a madárkát le kell majd H-nak nyilaznia, a csattogtató meg majd arra kell,

hogy valamitől megijedjenek (listára: ijedtséget teremteni!), s felszálljanak (listára: levegőellenállást teremteni!), réztollú madarakat ugye nehéz volna egyébként nyilazni. Nem mondhatni nagyon tricky történetnek, ezzel Isten is tisztában volt, de kell egy kis pihenés.

Este 9-től 10-ig

A hetedik munkához majd teremtek vagy a kötényemből előkapok egy bikát, ádázat, mondta szinte oda sem figyelve Isten (oda nem figyelve kötényt említ!, női elem, azért ezt jegyezzük), kicsit unta most a feladatot, majd újra visszatér szorgalmához, ne aggódjunk, a nyolcadikhoz meg beszerzek vad kancákat, emberhús-kedvelőket, no ez sem túl értelemdús feladat, gondolta I., s ekkor úgy határozott, hogy mielőtt teljes mélyrepülés jellemzi a továbbiakban a kiadandó munkákat, inkább csinál hús fekvőtámaszt, kimegy és fut egy kört a koromsötétben, sebajásötét, aztán zuhanyzás, kávé, s csak aztán folytatja.

Istennek ezt az elhatározását csak üdvözölni tudjuk, bár máskor is így tett volna, mennyi minden megoldódhatott volna sokkal szebben és finomabban.

Isten kávészünetében (**este 10-től éjfélig**) éteri zenét sugározunk.

[Hallották? Mit csináltak helyette?]

Éjfél

Isten kisportolva, megzuhanyozva, megkávézva ül újra isteni íróasztal mellett, de a munka csak nem megy. Hát hiába, nem minden a sport, és még Isten sem lehet a megmondhatója, mikor megy jól neki a munka, mikor nem.

0.10-1-ig

Isten gondolatai kicsit elkalandoznak, hagyja is elfutni őket, menjenek csak, szedjenek a teremtés virágáról némi hímport, hátha a fantázia megzabolázása helyett most épp az engedékenység vezet sikerre, s akkor Isten egy hölgyet lát maga előtt, ettől édes gondolatai támadnak (megállj! ettől még nem derül ki, hogy merre van az outja a comingnak, előbb ellenpróbaképp kéne egy gyönyörű férfi, hogy arra mit lép Isten, s nem ártana több próba, mielőtt valami véglegeset mondanánk e tárgyban). Szerezze meg Herkules ennek a hölgynek az övét, jelentsen bármit is ez a feladat, aztán aranyserlegben utazzon, hogy oda hogy kerül, ezt még majd kidolgozni, s kell még pár aranyalma.

Isten, mint láthatjuk, tényleg némileg megváltoztatta a feladatok menetét, a munka ritmusát, miolta Maga is mézes gondolatok kertjében töltötte idejét.

Ettől kicsit persze elszégyellte magát, meg félt attól is, hogy rajtakapják, hogy reábizonyítják, hogy nem kevésbé hedonista, mint istentársa, aki miatt most ugye muszáj egy csomó munkát elvégeznie, illetve egy csomó munka elvégzéséhez muszáj megteremtenie a feltételeket, ezért aztán gyorsan elhatározta, hogy utolsó munkaként majd leküldi Herkulest az Alvilágba, hogy ott cicázzon egy kicsit az alvilág ebével.

Evvel megvolnánk, mondta Isten, s nyújtózott egyet.

1-2-ig

Egyik óra a másik sírját ássa. Ekkor a bánat egy nagy óceán. Máskor az egyik óra a másik gyönyörébe hull. No, istenisten.

2-3-ig

Isten orrára ráül a jelen szomorú pillangója, már-már depresszióba süppedne, ugye a fényhiány, de ekkor egy szép júliusi napra gondol és elmosolyodik (ad notam: „a történet csillaga Röpti a jövőbe sugarát.”). Éltetni fogom, gondolja, a tenyere-men hordozom, a fájdalom csalóányát elhessentem a feje fölül, a fenevadakat távol tartom tőle (ad notam: „Fiacskám, lelkem drága napja, Napomnak fénye”), hosszú szivarokat adok a szájába és golyóscsapágyat a kezébe, harcossá edzem, hogy még az ebektől se féljen, hős költőt teremtek néki, hogy érte, mint a szent szabadságért doboghasson honfíui szíve, nem lesz mennydörgés szíve dobogása, nem leng el előtte vérpanoráma, a fákkal vidám őszi szél beszél majd harcoss útja során és fő erénye az emberszeretet lesz (ad notam: „minden hulladékot gyönyörrel fal majd fel”). Khmm <ó, a majdani kedvenc költő!, somolygott Isten a bajsza/a rúzs alatt>. Hümm. Isten boldog volt, hogy kicsit jövőbe nézően teremthetett, tudta, hogy addig még sok nap száraz pogácsáját kell elmajszolnia, mennyi mindent kell megteremtenie (ad notam: „A szőlőszem kicsiny gyümölcs, Egy nyár kell hozzá mégis, hogy megérjék. A föld is egy gyümölcs, egy nagy gyümölcs, S ha a kis szőlőszemnek egy nyár Kell, hány nem kell e nagy gyümölcsnek, Amíg megéri?”), hogy sokára fog elkövetkezendeni, mire teremtménye azon a szép júliusi napon megláthatja a földi világot, mire margócsykor üveggolyóként begurul a magyar irodalomba (E.P.: Fügő, 43. o., 50. o. stb. stb), aztán beszivárványozza az atomtitkos szemináriumain az atomtitkos tanítványainak óráit, amiképp béaranyozza a. Jó humort adok neki, éles ész, habmaccá teszem és zsinórmértékké, olyan névvel illetem, hogy a nevét, sőt a monogramját még Sehe-rezádé is megirigyelje. (Ad notam: „És a mint gondolta, akkép cselekedett”). Addig persze ne menjünk el, hogy az egész teremtési procedúrát azért csinálta volna végig az Ú/A, azért leisztolt volna annyit, hogy legyen egy jó napja, sok fényes évtizede

majd margócsykor (ad notam: „Mi a remény? . . . förtelmes kéjleány”), de attól még mindenképp ámen.

3–4-ig

Sötétség országa kiderült [véggépen], örökös homálynak napfény lett helyében, igaz, csak Isten gondolatjaiban, midőn e későbbi teremtményére gondolt, de az is valami.

Hajnali 4–5-ig

Istennek jobb kedve lett, nagyon komoly játékokra gondolt, fejében hajóvonták találkoztak. Megnézném azért, mit csinált mindeközben istentársam, mondta Isten némi kíváncsisággal elegy megvetéssel. Milyen Isten az, aki a mai napban fürdőzik folyvást, ahelyett, hogy azzal törődne, mit hoz a holnap. Aproppó, mit hoz.

Hajnali 5–6-ig

Illetve mit nem. A reggel reggel is elmarad, és Isten most már biztos volt benne, hogy egyetlen kiút van, s az nem a sajátmaga boncolgatásával (U/A?), hanem a világgal kapcsolatos. Döntésre jutott. Ő lesz az, aki uralkodni fog a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész Földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. A Jóisten fog regnálni, más tulajdonságokkal, lehet, hogy szürkébb lesz, lehet, hogy unalmasabb, de Egy és Örök. Kedves thonett-székén kipróbálta, hogy esik az ülés a világ trónján, kicsit előre hajolt, teremtő ujját kinyújtotta. A sötétben nem látta jól, hogyan fest, de a mozdulat, az tetszett. Érezte, hogy megtalálta a kiutat. Tényleg döntött. Segítségére sietett elhatározásában a jövő olykor haldokló hattyú emlékezetű, ám máskor igazán fess képe és persze az utolsó szó keresése.